

Fővárosi Ítéltábla

9.Pf.20.936/2021/5/II.

A Fővárosi Ítéltábla az Imre Ügyvédi Iroda (ügyvéd címe, ügyintéző: dr. Imre András ügyvéd) által képviselt **felperes.** (felperes címe) felperesnek – a jogi képviselő nélkül eljáró **I.r. alperes** (I.r. alperes címe.) I. rendű és a saját magát képviselő **II.r. alperes** (II.r. alperes címe) II. rendű alperesek ellen **szerződés hatálytalanságának megállapítása** iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2021. október 27. napján meghozott 20.P.22.423/2020/25. számú ítélete ellen a felperes 26. sorszámon előterjesztett fellebbezése folytán meghozta a következő

ítéletet :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a II. rendű alperesnek 100.000 (százezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] A felperes végleges keresetében annak megállapítását kérte, hogy a II. rendű alperes által az I. rendű alperessel szemben 094.V.1649/2017., 094.V.2722/2017., 0410.V.0216/2018., 410.V.1719/2018., 410.V.1924/2018., 168.V.1109/2019. és 410.V.2339/2019. számú végrehajtási eljárások útján érvényesített – összesen 24.240.000 forint – gyermektartásdíj jogalapját képező szerződés a felperessel szemben hatálytalan.

[2] Kérte, a bíróság kötelezze a II. rendű alperest annak tűrésére, hogy a település2, belterület helyrajzi szám2 helyrajzi számú, természetben a cím szám alatti ingatlan zálogtárgy végrehajtási értékesítése során befolyt vételár felosztásánál felperes jelzálogjoggal biztosított követelése a II. rendű alperes által a fenti ügyszámok alatt az I. rendű alperessel szemben indított végrehajtási eljárások során érvényesített gyermektartásdíj követelését megelőző sorrendben nyersen kielégítést.

[3] A felperes előadta, hogy a tűrésre kötelezést az engedményezés folytán őt megillető 34.754.865 forint kölcsöntartozás, valamint annak járulékai tekintetében kéri, ez a válaszirat előterjesztésének időpontjában összesen 55.503.750 forint volt, azonban a kereseti kérelmet azért fogalmazta meg a keresetlevélben írtak szerint, mert lehetőséget kíván hagyni arra, hogy az utóbb esedékessé váló kamatokat is érvényesíthesse.

[4] Keresetét a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 6:120. §-ára alapította, arra hivatkozott, hogy az I. és a II. rendű alperesek között a házassági bontóperükben keletkezett, bíróság által jóváhagyott egyezség alapjául szolgáló megállapodás gyermektartásdíjat rendező része a kölcsönszerződésből eredő követelése fedezetét elvonja, ezért vele szemben hatálytalan.

[5] Az I. rendű alperes a perben nyilatkozatot nem terjesztett elő.

[6] A II. rendű alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte.

[7] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította, és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg a II. rendű alperesnek 400.000 forint perköltséget.

[8] Rögzítette, hogy a Ptk. 6:120. § (1) bekezdésében írt fedezetelvonó szerződéssel kapcsolatos jogalkalmazási gyakorlatot a Kúria 1/2011. (VI. 15.) PK véleménye (PK vélemény) tartalmazza. A PK vélemény 3) pontjában írt feltétel jelen esetben megvalósult, mivel a felperes az I. rendű alperessel szembeni követelése fennáll, és azt az alperesek sem tették vitássá.

[9] Ugyanakkor a PK vélemény 2) pontjában írtak jelen perbeli esetben nem állnak fenn, hiszen az I. rendű alperes az egyezségben nem dolog tulajdonjoga, illetve követelés vagy forgalomképes vagyoni értékű jog átruházására, vagy a tulajdonában álló vagyontárgy megterhelésére vállalt kötelezettséget, hanem gyermektartásdíj fizetésére. Nem kétséges, hogy a folyamatos, valamint a lejárt, hátralékos tartásdíj összege a magyarországi viszonyokhoz képest magasnak mondható, és a lejárt tartásdíj tekintetében a fizetési kötelezettséggel érintett időszak jóval túlhaladja a törvényben biztosított, visszamenőlegesen érvényesíthető 6 havi tartásdíj fizetési kötelezettséget, továbbá az alperesek a fizetést lehetővé tevő kötelezett jövedelmet sem igazolták. Azonban a fedezetelvonó jelleg még ezen körülmények mellett sem valósul meg, mivel az I. rendű alperes vagyonából vagyontárgy nem került ki, vagyona nem csökkent. A felperes a keresete eredményeként a jelzálogszerződéssel is érintett ingatlanra folytatott végrehajtási eljárásban kíván előnyösebb

pozícióba kerülni a kielégítési sorrendben a II. rendű alperes gyermektartásdíj követeléséhez képest. Mivel azonban nem ezen ingatlan tulajdonjogának átruházásáról rendelkezik a támadott egyezség, a felperes keresete nem lehet megalapozott. A fedezetelvonó jelleg legfeljebb akkor lenne vizsgálható, ha a vállalat 16.800.000 forint összegű fizetési kötelezettség, illetve annak alapján történő tényleges fizetés valószínűsítené meg fedezetelvonást, ehhez azonban a felperesnek azt kellett volna bizonyítania, hogy ez a pénzösszeg az I. rendű alperes rendelkezésére állt, és annak megfizetése által a felperes követelése kielégítési alapját elvonták.

[10] Ugyan a II. rendű alperes az összeg rendelkezésre állását állította korábbi ingatlan értékesítések miatt, azonban végül is ennek bizonyítására nem került sor, az elsőfokú bíróság nem tartotta szükségesnek, miután a peradatokból egyértelműen megállapítható volt az is, hogy az egyezség megkötésekor az I. rendű alperes vagyonába tartozott mind a perrel érintett név utcai ingatlan, mind egy település⁴i külterületi szántó ingatlan, és ezen két ingatlan értéke hozzávetőlegesen fedezetet kellett hogy nyújtson a felperes követelésére. Ezek az ingatlanok – annak ellenére, hogy a II. rendű alperes a település⁴i ingatlan elidegenítéséről is beszámolt a tárgyaláson – az I. rendű alperes vagyonába tartoztak a perbeli egyezség megkötésekor, így a PK vélemény 4) pontjában írtak nem teljesültek, pontosabban az volt megállapítható, hogy a kötelezettnek a szerződéskötéskor voltak olyan egyéb vagyontárgyai, amelyek fedezetet nyújthattak a követelésre.

[11] A II. rendű alperes alaki védekezésként előadta, hogy a kereset érdemi tárgyalásra alkalmatlan, mert nem tartalmazza azt az összeget, amelyet a fedezetelvonás érint. Ezt a hivatkozást az elsőfokú bíróság nem találta megalapozottnak, hiszen a felperes nyilatkozott, hogy a végrehajtási eljárásban is megjelölt tőkeösszeg és járulékai, összesen 55.503.750 forint, valamint annak a jövőben lejáró kamatai az az összeg, amelyet a végrehajtás útján érvényesíteni kívánt.

[12] Az ítélet ellen a felperes fellebbezést terjesztett elő, amelyben elsődlegesen az ítélet megváltoztatását kérte és azt, hogy a Fővárosi Ítéltábla a keresetének adjon helyt, másodlagosan pedig kérte az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását.

[13] Az ítéltábla felülbírálati jogkörét az elsődleges fellebbezése körében a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 369. § (3) bekezdés a), b), c) és d) pontjaira, valamint (4) bekezdésére, a másodlagos kérelem körében pedig a Pp. 369. § (1) bekezdésére alapította.

[14] Előadta, hogy a Ptk. 6:120. § (1) bekezdése és a PK vélemény szerint a perbeli egyezség fedezetelvonó jellegének megállapítása érdekében az alábbi kritériumoknak kell teljesülnie:

a) harmadik személy igényének kielégítési alapját részben vagy egészben elvonja;

b) a kötelezettnek egyéb vagyona ne nyújtson fedezetet a jogosult követelésének kielégítésére;

c) a szerződés alapján a szerző fél rosszhiszeműsége megállapítható legyen.

A felperes álláspontja szerint az elsőfokú eljárás során mindhárom kritérium teljesülését bizonyította.

[15] Az első kritérium kapcsán az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy miután nem dolog tulajdonjoga, követelés vagy vagyoni jog átruházására, vagy vagyontárgy megterhelésére irányul a szerződés, ezért nem lehet fedezetelvonó. Ugyanakkor a PK vélemény 2) pontja ezeket az ügyleteket csak példálózó jelleggel sorolja fel, nem határozza meg az összes szerződéstípust, amely esetén fedezetelvonás megvalósulhat. Jelen esetben a felperes kielégítési alapját a II. rendű alperes által a végrehajtási eljárások során érvényesíteni kívánt gyermektartásdíj követelés minden bizonnyal elvonja, figyelemmel arra, hogy a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (Vht.) 165. § (1) bekezdése és 170. §-a alapján a kielégítési sorrendben a gyermektartásdíjból eredő követelés – jogcíme miatt – megelőzi a jelzálogjogosult felperest az I. rendű alperes tulajdonában álló név utcai ingatlanra vezetett végrehajtás során. Amennyiben ez az ingatlan értékesítésre kerül, vagy esetleg a II. rendű alperes szerezné meg, úgy a Vht. 137. § (1) bekezdése alapján a II. rendű alperes mint új tulajdonos tulajdonjogát a jelzálogjog már nem terheli. Hivatkozott a Kúria Pfv.21.052/2016/2. számú határozatára, amely hasonló tényállás mellett a fedezetelvonást megállapította. A felperes kielégítési alapja elvonását jelenti az a jogügylet is, amelyben az alperesek abból a célból kötnek ki irreálisan magas, jövedelmi viszonyaikhoz egyáltalán nem illeszkedő gyermektartásdíj fizetési kötelezettséget, hogy a felperes a követelését ne tudja kielégíteni a kölcsönszerződés fedezetéül szolgáló ingatlanból, tekintve, hogy a végrehajtási eljárásban a gyermektartásdíjból származó követelés a jelzálogjogosult követelését megelőzi.

[16] Az a feltétel is megvalósul, hogy a kötelezett egyéb vagyona nem nyújt fedezetet a felperes követelésének kielégítésére. Az I. rendű alperes az egyezség megkötésekor két ingatlantulajdonnal rendelkezett, ez a jelzálogjoggal terhelt település²ⁱ ingatlan és egy település⁴ⁱ szántó ingatlan. A PK vélemény 4) pontja szerint a fedezetelvonó jelleg mellett a fedezetül szolgáló egyéb vagyon hiányára kell a jogosultnak a perben hivatkoznia, amellyel szemben a kötelezett ellenbizonyítással élhet. A felperes kiemelte, a keresetlevélben előadta, hogy a tényleges fedezetként szolgáló ingatlanvagyon a település⁵ⁱ, jelzálogul lekötött lakás, tudomása szerint az I. rendű alperes tulajdonában nem áll más vagyontárgy, amelyből a felperes kielégítést kereshetne, az elsőfokú eljárás során pedig a II. rendű alperes ellenbizonyítással nem élt. Olyan adásvételi szerződéseket csatolt, amelyekkel azt kívánta igazolni, hogy az I. rendű alperes az egyezségkötéskor a vállalt kötelezettség megfizetésére rendelkezett forrásokkal, azonban a korábbi ingatlanait elidegenítő szerződések 2008-ban, illetve 2013-ban, több évvel az egyezség megkötése előtt születtek. Így a felperes azon állítását, hogy a település⁵ⁱ ingatlanon kívül más vagyontárgyból nem nyerhet teljes mértékben kielégítést, alperesi ellenbizonyítás hiányában valósnak kell elfogadni. Amennyiben ez nem áll fenn, akkor pedig az elsőfokú bíróságnak erre bizonyítást kellett lefolytatnia, ugyanis önmagában az a tény, hogy az I. rendű alperes tulajdonában állt a település⁴ⁱ szántó ingatlan, nem jelenti azt, hogy ebből a vagyontárgyból a felperesi követelés kielégíthető.

[17] A harmadik kritérium a szerző fél rosszhiszeműsége. A PK vélemény szerint a szerző fél általában akkor rosszhiszemű, ha a szerződéskötéskor tudott vagy tudnia kellett a kötelezettet terhelő követelésről és arról, hogy a szerződéssel a jogosult kielégítési alapját elvonják. Az elsőfokú bíróság a szerződő fél rosszhiszeműséget nem vizsgálta, ugyanakkor a peradatokból ez egyértelműen megállapítható. Az I. és II. rendű alperesek a kölcsönszerződés megkötésekor és annak felbontásakor házastársak voltak, így a II. rendű alperesnek tudnia kellett az I. rendű alperest terhelő követeléséről, sőt, kifejezetten úgy nyilatkozott a 18. sorszámú jegyzőkönyvben, hogy arról tudott is. Az I. és II. rendű alperesek az egyezségüket a felperesi követelés fennálltának idején, annak nyilvánvaló tudatában kötötték. A megállapított tartásdíj összege, valamint az I. rendű alperes anyagi viszonyai egymással teljes mértékben ellentmondásosak, amelyet egyébként az elsőfokú bíróság is észlelt.

[18] A fentiek alapján okkal lehet arra következtetni, hogy az alperesek megállapodásának célja kifejezetten és egyértelműen a felperes követelése kielégítési alapjának elvonása, a felperesi követeléssel szembeni kielégítési elsőbbségi jog megszerzése volt, nem pedig a gyermekek szükségleteinek kielégítése. A felperes kiemelte, az elsőfokú eljárásban már levezette, hogy a perben támadott megállapodás megkötésén kívül milyen egyéb magatartást tanúsítottak az alperesek, amelynek célja egyrésről az I. rendű alperes vagyonának, illetve jövedelmének csökkentése volt, másrésről pedig a felperes által indított végrehajtási eljárásban benyújtott jogorvoslati kérelmekkel az eljárás elhúzása, hogy ez alatt az idő alatt minél nagyobb összegű gyermektartásdíj váljon esedékessé, és így minél nagyobb összeget lehessen elvonni a felperesi végrehajtás alól.

[19] A felperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság súlyos eljárási szabályszegést követett el, amikor az ítélet 34. pontjában rögzített felperesi bizonyítási indítványoknak nem tett eleget.

[20] A II. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte annak helyes indokai alapján.

[21] Kiemelte, hogy a bontóperi bíróság által meghozott ítélethatályú határozat, azaz az egyezség kapcsán az anyagi jogerő azt eredményezi, hogy a döntés mindenkire nézve kötelezően irányadó.

[22] A felperes fellebbezése nem megalapozott.

[23] Az elsőfokú bíróság a felperes teljes keresetét elutasította, a felperes pedig helytadás iránt fellebbezett, így az ítéletnek nem volt a Pp. 358. § (5) bekezdése alapján első fokon jogerőre emelkedett része.

[24] A Fővárosi Ítéltábla egyetértett az elsőfokú bíróság döntésével, ugyanakkor nem osztja annak jogi indokait. Az elsőfokú bíróság ugyanis kifejezetten arra alapította a keresetet

elutasító döntését, hogy – tekintettel PK véleményében foglaltakra – a Ptk. 6:120. §-a szerinti fedezetelvonó ügyletnek csak valamely dolog, követelés vagy forgalomképes vagyoni jog átruházásával, illetve a vagyon megterhelésével járó ügylet minősülhet, jelen esetben pedig a felperes keresetében hivatkozottak szerint ilyen nem történt. Ezzel szemben a Ptk. 6:120. §-a úgy fogalmaz, hogy bármely szerződés, amellyel harmadik személy igényének kielégítési alapját részben vagy egészben elvonják, a fedezetelvonó jellege miatt hatálytalannak minősül, azaz a jogszabály nem korlátozza a fedezetelvonó ügyleteket a fent felsoroltakra. Nem tartalmaz ezzel ellentétes értelmezést a PK vélemény sem, amely – a fellebbezéssel egyezően – az elsőfokú bíróság által hivatkozott ügyleteket valóban csak példálózó jelleggel sorolja fel. Jelen perben a felperes azt állította, hogy a fedezetének elvonása azáltal valósult meg, hogy az I. és II. rendű alperes olyan ügyletet kötöttek, amely a végrehajtási eljárás során a felperes követelését a kielégítési rangsorban megelőzi, ezáltal a végrehajtás eredményéből a felperes nem részesedik. Annyiban sem helytálló az elsőfokú bíróság érvelése, hogy a gyermektartásdíj vállalásával nem csökkent az I. rendű alperes vagyona, miután a kötelezettség a vagyonban passzívaként jelentkezik, azaz a visszamenőleges kötelezettség elvállalásával, majd minden további rész esedékessé válásával az I. rendű alperes vagyonának összege ténylegesen csökkent.

Így a perbeli ügylet valóban azzal az eredménnyel járt, hogy a felperes igényének kielégítési alapja csökkent, tehát a törvény által megkívánt hatást eléri, márpedig a jogszabályi szöveg nem az ügylet jellege, hanem az ügylet célja és hatása alapján definiálja a fedezetelvonó szerződést.

[25] Ebből az következik, hogy az I. és II. rendű alperes között létrejött megállapodás – amennyiben a Ptk. 6:120. §-ban foglalt egyéb feltételek fennállnak – valóban minősülhet hatálytalan fedezetelvonó ügyletnek. Tehát az elsőfokú bíróság indokai nem voltak helyesek, így vizsgálni kell, hogy egyéb okból helye volt-e a kereset elutasításának.

[26] Nem helytálló a II. rendű alperes azon kifogása, hogy azért, mert a bíróság az I. és II. rendű alperesek között létrejött megállapodást egyezségként jóváhagyta, jelen perben annak a fedezetelvonó jellegét ne lehetne vizsgálni. A bontóperre irányadó 1952. évi III. törvény (régi Pp.) 148. § (4) bekezdése alapján az egyezségnek ugyanaz a hatálya, mint a bírói ítéletnek, ami a régi Pp. 229. § (1) bekezdésének megfelelően azt jelenti, hogy a jóváhagyott egyezség jogereje kizárja, hogy ugyanazon felek ugyanabból a tényalpból származó ugyanazon jog iránt egymással szemben keresetet indíthassanak, vagy az elbírált jogot egymással szemben egyébként vitássá tehessek. Az anyagi jogerő tehát az I. és a II. rendű alperes relációjában áll fenn, az ő esetükben teszik kizárttá azt, hogy a megállapodásban foglaltakat utóbb vitássá tehessek. Ugyanakkor ez a bírósági döntés a felperesre nem hatott ki, tehát a felperes állíthatja azt, hogy a bíróság által jóváhagyott egyezségben foglalt megállapodás fedezetelvonást valósít meg, már csak azért is, mert az egyezséget jóváhagyó eljárásnak nem is volt tárgya annak vizsgálata, hogy az egyezség fedezetelvonó-e, avagy sem, erről a bíróság nem döntött.

[27] Minderre tekintettel az I. és II. rendű alperes között létrejött megállapodás fedezetelvonó jellegét a bíróság a Ptk. 6:120. §-a alapján vizsgálhatja. Ahhoz azonban, hogy

eredményes legyen a keresete, a felperesnek az állított jog minden lényeges tartalmi elemére kiterjedő előadást kell tennie, azaz a Pp. 170. § (2) bekezdés a), b), c), és d) pontjának megfelelően elő kell adni a keresete petitumát, az azt megalapozó tényeket és a jogi érvelését arról, hogy az általa előadott tényekből miért következik az általa előterjesztett kérelem teljesíthetősége. A Pp. 2. § (1) és (2) bekezdésének megfelelően a felperes által előadott nyilatkozathoz a polgári bíróság kötve van. Tehát jelen perben az első- és a másodfokú bíróság csak azt vizsgálhatja, hogy a felperes keresete az általa előadott tények és jogi érvelés alapján teljesíthető-e

[28] A felperes kereseti kérelmeivel egyrészt annak megállapítását kérte, hogy a II. rendű és I. rendű alperes által kötött, gyermektartásdíj jogalapját képező szerződés a felperessel szemben hatálytalan, másrészt azt kérte, hogy a II. rendű alperest annak a tűrésére kötelezze a bíróság, hogy a jelzálogul lekötött ingatlan végrehajtási értékesítése során befolyt vételár felosztásával a felperes jelzálogjoggal biztosított követelése a gyermektartásdíj követelést megelőző sorrendben nyerjen kielégítést. A kereseti tényelőadásban és a megállapítási keresetében is az szerepel, hogy a végrehajtási eljárások útján érvényesített, azaz a kielégítési sorrendben a felperes igényét megelőző gyermektartásdíj összege összesen 24.240.000 forint. Helytállóan hivatkozott arra a II. rendű alperes, hogy miután a tűrésre kötelezési kereset – a PK vélemény 6) és 7) pontjának megfelelően – marasztalási kereset, a felperesnek a kereseti kérelemben is egyértelműen fel kell tüntetnie, hogy milyen összegű követelés az, amelynek kielégítési alapját elvonták, és milyen összeg, amely mértékéig a II. rendű alperes tűrésre kötelezését kéri. Ezt a tűrésre kötelezési kereset petitumában a felperes nem tüntette fel, azonban a II. rendű alperes kifogása alapján a 18. sorszámú jegyzőkönyvben erről egyértelműen nyilatkozott, és azt mondta, hogy a tűrésre kötelezést 34.754.865 forint tőke, valamint annak járulécai erejéig kéri, a teljes követelés pedig jelenleg 55.503.750 forint. Ezen, pontosított kereseti kérelméről azonban azt lehet megállapítani, több okból sincs összhangban a tényelőadásban és jogi érvelésben foglaltakkal.

[29] A felperes arra hivatkozott, hogy az alperesek a kielégítési elsőbbséget élvező gyermektartásdíj követelés alapításával vonták el a fedezetét azáltal, hogy a gyermektartásdíj követelés a kielégítési sorrendben megelőzi a felperesi kölcsönkövetelését. Ebből viszont az következik, hogy a fedezet elvonása, még a felperes saját előadása szerint is, legfeljebb csak a kielégítési sorrend elsőbbségéből eredő elvonás mértékéig, tehát legfeljebb a gyermektartásdíj összegéig állhat fenn, így semmiképpen nem teljesen, hanem legfeljebb részlegesen vonhatták el az alperesek a felperes kielégítési alapját.

[30] Ezen kívül a felperes a keresetében a gyermektartásdíjról szóló megállapodás fedezetelvonó jellegét alátámasztó érvek között lényegében azt adta elő, hogy a vállalt gyermektartásdíj összege jelentősen eltúlzott ahhoz képest, hogy az I. rendű alperesnek a rendelkezésre álló adatok alapján a vállalat időszakában, illetve hogy az azt megelőző időszakban jövedelme nem volt, vagyona pedig nem ismert, illetve ahhoz képest, hogy egy óvodás és egy kisiskolás korú gyermek eltartásáról, szükségleteiről kell gondoskodni, különös tekintettel arra, hogy ők a II. rendű alperessel éltek egy olyan lakásban, amelyért a II. rendű alperesnek bérleti díjat nem kellett fizetnie, és aki az ezen fennálló tartozást sem törlesztette. A II. rendű alperes a személyes meghallgatása során azt nyilatkozta, hogy az I. rendű alperessel ténylegesen különváltak, a gyermekeket ő neveli a név utcai ingatlanban, és az I.

rendű alperes hétvégenként látja a gyerekeket. A II. rendű alperes ezen tényelőadását a felperes nem vitatta. Érveit tehát nem a válással vagy a gyermektartásdíj vállalásával kapcsolatban terjesztette elő, hanem a gyermektartásdíj általa eltúlzottnak tartott összegét kifogásolta, és azzal érvelt, hogy ezen indokolatlanul magas gyermektartásdíj kikötésére azért került sor, hogy a kielégítési elsőbbség folytán minél inkább csökkentsék azt az összeget, amelyhez a felperes a név utcai ingatlan értékesítése esetén hozzájuthat. Ebből az érvelésből viszont az következik, hogy valójában nem a gyermektartásdíjról szóló teljes megállapodásról állította a felperes, hogy fedezetelvonó, hanem csak annak az eltúlzott mértékéről, ami a teljes vállalt összegnél, így a végrehajtásban érvényesített 24.240.000 forintnál is kevesebb. Ugyanakkor arra a felperes semmilyen tényállítást nem tett, hogy mit tartott volna az adott körülmények között reális tartásdíjnak, és mi volt az az összeg, amellyel az alpereseknek nem volt más céljuk, csak a fedezetelvonás megvalósítása.

[31] Így tehát a perben rendelkezésre álló adatok alapján egyrészt arra a következtetésre lehet jutni, hogy a felperes 55.503.750 forint, sőt, még annak további járulécai tekintetében előterjesztett tűrési keresete a saját maga által előadott tények és jogi érvelés alapján biztosan nem alapos, másrészt pedig a rendelkezésre álló adatok alapján nem lehet megállapítani, hogy milyen összeg erejéig állhat fenn a fedezetelvonás, miután még az sem derült ki a perben, hogy maga a felperes mennyit tart a gyermektartásdíj eltúlzott részének.

[32] Ezért a kereset semmiképpen nem teljesíthető, így az ítéltábla a fedezetelvonás további tényállási elemeit már nem vizsgálta, és az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján – eltérő indokolással – helybenhagyta.

[33] A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 364. §-a alapján alkalmazandó 83. § (1) bekezdése szerint köteles megtéríteni a II. rendű alperes fellebbezési eljárásban felmerült költségét. A II. rendű alperes mint saját ügyében eljáró ügyvéd perköltségét az ítéltábla mérlegeléssel állapította meg, tekintettel a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) és b) pontjában, valamint (5) bekezdésében meghatározott mértékre, illetve a II. rendű alperes által a másodfokú eljárásban végzett tevékenysége is.

Budapest, 2022. május 17.

dr. Hóbl Katalin s. k.

a tanács elnöke

dr. Szabó Csilla s. k.
k.

dr. Csonka Balázs s.

